

Анатолій Глушак

З ювілейної збірки

Така пора

I

Така пора. Такі часи.
Тремтить отруєна травина...
Недужі ріки та ліси...
А хто в всім винен?

Якби на цій землі – та знов
Творити випало людину,
Чи захотів би Саваоф
Місити гліну?

II

Така пора. Хисткий рубіж
Затято захищає мова.
І святотацтво ті грабіж
В соборі Слова.

Так прокляне нас білий світ,
Накличе долю окаянну. –
Якщо Шевченків «Заповіт»
В непам'ять кане...

* * *

Лірика– це ласощі дівчат,
А жінкам смакує тісто прози.
Соняхи.
Між золотих свічад
Наших тіней розпашіла бронза.

Я звільняв од платини одеж
Поморочливо-п'янкi тотеми.
І на місячну антенну кре
Кожну ніч записував поеми.

Ні, не переміг біблійний жанр
Вигнання – винагорода раю,
Де гріхом заплений нектар...
Цноти плід, він – ах! – не дозріває...

Знову я самотній-восени.
Може, й ти, кохана, одиниця?..
З-за щита вини і тайни
В соняхове люстро озирнися.

Родове дерево

В серпневу візантійську голубінь
Метелик б'ється, ніби в хатню шибу.
Земної осі скрадливого скрипу
Недочувала сотня поколінь.

Віки ідуть, безгучно – ніби тінь...
Жаждущі знов питають в Бога хліба,
Зовуть апостолів, що розподілять рибу...
Вершителю, ти чув усіх! Амінь.

Мій предок жив у дохристову пору
Без відчуття гріховності й докору –
Його поганські бурі не змели.

Мій рід не зник у смертній річці мли,
Здолавши мор, сплатив страшні офіри,
Безсмертним став під омофором віри!